

Фейрі й алхімія. Ртуть. Книга 1

КУПИТИ

Саеріс Фейн уміє берегти таємниці. Ніхто не знає про незбагненні сили, які вона приховує, і про те, що все життя вона краде воду з резервуарів безсмертної королеви. У безжальній пустелі за ковток води дівчина готова піти на все. Але таємниці — як вузли: рано чи пізно вони розв'язуються. Коли Саеріс зустрічає саму Смерть, вона відкриває браму між світами й опиняється в крижаній країні снігів. Фейрі завжди були легендою, міфом, нічним жахіттям... але вони справжні, і Саеріс опиняється в центрі багатовікового конфлікту, який може коштувати їй життя.

Вона — перша з людей, хто ступив на замерзлі гори Івелії за останнє тисячоліття. І саме тут Саеріс випадково прив'язує себе до Кінгфішера, вродливого воїна-фейрі, який теж має власні темні секрети й небезпечні плани. Він використає її алхімічну магію, аби врятувати свій народ — незалежно від ціни, яку доведеться заплатити йому... чи їй.

Тим, хто проживає кошмари,
Щоб інші бачили сни

Підйом

— Знаєш, у цьому насильстві справді немає потреби.

У Зільварені всім було відомо: збрехати охоронцю означає накликати на себе смерть. Я знала це з власного болісного й жорстокого досвіду, якого більшість жителів міста не мали. Рівно рік тому я бачила, як один із людей королеви, закутий у пошарпані золоті обладунки, випотрошив мого сусіда тільки через те, що той приховав свій вік. А ще раніше я стояла посеред вулиці й мовчки спостерігала, як моїй матері перерізають горло, і її гаряча плебейська кров струмує по розпеченому сонцем піску.

Зараз, коли рука вродливого охоронця стискала мою шию, а його красиво вигравіювана рукавичка відбивала світло двох сонць, як золоте дзеркало, я дивом не розкололася, ніби перезрілий фрукт, і не вибовкала свої секрети. Металеві пальці вартового дедалі сильніше стискали мою горлянку.

— Ім'я. Вік. Район. Кажі хутчіше! Таким громадянам, як ти, заборонено перебувати в Центрі! — гаркнув він.

Як і більшість міст, Зільварен — величне, променисте знамено півночі — спроектований у формі колеса. Уздовж його зовнішніх кордонів височіють стіни-спиці. Вони розділяють райони та блокують мешканців у межах їхніх зон, здіймаючись на п'ятдесят метрів над тісними халупами та переповненими стічними канавами.

Охоронець нетерпляче шарпнув мене.

— Відповідай швидше, дівчисько, інакше відправлю тебе просто через п'яті ворота пекла.

Я безпомічно вчепилася в його рукавицю, безсила розірвати цю хватку. Криво посміхнувшись, звела очі до неба кольору слонової кістки.

— Як гадаєш... чи можу я щось... сказати, якщо... блядь... неможливо... дихати?

Темні очі охоронця палали люттю, а його пальці ще сильніше зімкнулися на моїй шиї.

— Ти хоч уявляєш, яка задуха в камерах палацу під час суду, злодійко? Жодної краплі води. Жодного ковтка свіжого повітря. Сморід

напівзогнилих тіл такий, що навіть верховного ката вивертає. Ти помреш там за три години — запам'ятай мої слова.

Камери палацу були вагомим аргументом. Мене вже ловили за крадіжку. Я провела там лише вісім хвилин, але вистачило й цього. Під час суду, коли два сонця — Балея та Мін — найближче одне до одного, а полуденне повітря аж тремтить від спеки, опинитися в гнійній ямі, що слугує в'язницею під палацом безсмертної королеви, неприйнятно. До того ж я була вкрай потрібна нагорі. Якщо не повернуся в кузню до заходу сонця, угода, над якою я працювала кілька годин минулої ночі, зірветься. Без угоди не буде води. А без води страждатимуть ті, про кого я піклююся.

Хоч би як мене це дратувало, я підкорилася.

— Лісса Фоссік. Двадцять чотири. Самотня, — підморгнула я, але покидьок лише сильніше стиснув пальці. Темне волосся й блакитні очі не були типовими у Срібному місті — він точно запам'ятає мене. Вік, який я назвала, був справжнім, як і мій жалюгідний романтичний статус, але ім'я — ні. Моє справжнє ім'я? Жодного шансу, щоб я повідомила його без боротьби. Цьому виродку б заціпило, якби він зрозумів, що тримає в руках Саеріс Фейн.

— Район? — запитав охоронець.

Боги милостиві, який наполегливий. Він іще пошкодує, що взагалі спитав.

— Третій.

— Тре... — Охоронець штовхнув мене на розпечений пісок. Піщинки обпекли горло, коли я мимоволі вдихнула їх. Наступний вдих я зробила, закривши ніс рукавом сорочки, але навіть так вони просочувалися крізь тканину. Покидьок відсахнувся.

— Жителі Третього району на карантині. Покарання за вихід з району — це... це...

Покарання за втечу з Третього району не існувало — ніхто ніколи на це не наважувався. Ті, кому судилося жити в брудних провулках і смердючих завулках мого району, зазвичай гинули, навіть не встигнувши замислитися про втечу.

Поки вартовий стояв наді мною, його гнів поволі перетворювався на щось схоже на страх. Саме тоді я помітила невеличкий мішечок із символом чуми

в нього на поясі й зрозуміла: він, як і тисячі інших людей у Зільварені, був вірянном. У паніці він підняв ногу й ударив мене підошвою свого важкого черевика в бік — так сильно, що мені перехопило подих. Поки я намагалася ковтнути повітря, він замахнувся, щоб ударити знову. Мене били не вперше — я вміла витримувати такі випробування не гірше за будь-якого іншого шахрая, загнаного у глухий кут. Але зараз я не могла дозволити собі витрачати час на фанатиків Мадри. Моєю метою було місце, куди я мала встигнути, і час спливав.

Я рвучко нахилилася і схопила вартового трохи нижче коліна — за одне з небагатьох місць, не захищених важкими золотими обладунками. Сльози потекли швидко й гаряче — правдоподібні, як і завжди. Так, це був хороший спектакль, адже я мала неабиякий досвід.

— Будь ласка, брате! Не повертай мене туди! Я помру, якщо ти це зробиш. В усієї моєї сім'ї гарячка, — прохрипіла я, додаючи для більшого ефекту сухий надривний кашель, зовсім не схожий на мокре задушливе бухикання приречених. Та й чи бачив цей вартовий хоч раз у житті когось із такою хворобою? Він ошелешено дивився на мою руку, що вчепилася в тканину штанів, і його рот викривився у гримасі жаху.

За мить наконечник меча розрізав тканину моєї сорочки просто між грудьми. Варто було охоронцю лише трохи натиснути на руків'я, і я б стала ще одним мертвим злочинцем, який стікає кров'ю на вулицях Зільварена. Спочатку я гадала, що він так і зробить, але побачила в його очах тінь усвідомлення. Він зрозумів, що йому доведеться робити після того, як уб'є мене.

В інших районах мертвих залишали гнити просто на вулицях. Але тут, у тінистих алеях і на випещених доріжках Центру, все було інакше. Заможні мешканці Зільварена не терпіли навіть пекучого вітру, що ніс із заходу пісок. А що вже казати про труп хворого на чуму, який тлітиме посеред їхніх доглянутих вулиць? Якщо цей вартовий мене уб'є, то буде змушений відразу позбутися тіла. А судячи з виразу його обличчя, ця справа здавалася йому вкрай небезпечною. Бачте, якщо я з Третього, то становлю значно більшу загрозу, ніж звичайний кишеньковий злодій. Я була заразною.

Вартовий поспіхом зняв рукавицю разом з обладунками, якими щойно ледь не придушив мене, і кинув на пісок. Полірований метал із протяжним гулом ударився об землю. Цей звук луною забринів у моїх вухах, і тієї ж миті всі мої плани пішли шкереберть. Так, мене спіймали на крадіжці невеликого кривого шматка заліза з прилавка на ринку. Я зважилася на ризик, бо маленький злиток міг принести мені хороший заробіток. Але це? Стільки дорогоцінного металу кинуто на землю, ніби він нічого не вартий? Я не змогла стриматися.

Наступної миті я вже діяла зі швидкістю, якої стражник аж ніяк не чекав. Стрімко кинулася вперед, хапаючи рукавицю й більший із двох шматків металу. Моя здобич була витвором справжнього майстра. Крихітні золоті кільця спліталися в кольчугу, яку не могли пробити ні клинок, ані магія. Приголомшувала її вага, адже рукавичка була викута з чистого золота. Я й уявити не могла, що колись триматиму в руках стільки золота!

— Стій! — крикнув вартовий, кинувшись до мене, але було пізно. Я вже схопила рукавичку, натягнула її на руку, застібнула на зап'ясті й помчала до стіни в Центрі міста.

— Зупиніть це дівчисько!

Над вимощеним бруківкою подвір'ям ревіння вартового лунало, мов грім, але ніхто навіть не поворухнувся. Натовп, який зібрався подивитися «виставу», розсіявся, ніби купка переляканих дітлахів, щойно я промовила слово «Третій».

Перш ніж стати частиною гвардії королеви Мадри, новобранці проходили жорстку муштру. Тих, кого вибрали для виснажливої вісімнадцятимісячної програми, систематично топили й били до непритомності, використовуючи всі бойові техніки, знайдені в запорошених бібліотеках міста. Наприкінці навчання вони могли витримувати нестерпний біль і досконало володіли зброєю, тобто ставали непереможними. Вони буквально перетворювалися на машини. На тренувальному майданчику я б не вистояла й кілька секунд проти вишколеного гвардійця. Через свою гордість королева Мадри вимагала, щоб її гвардія була найкращою з найкращих. Але ця ж гордість Мадри була ненаситною й всеохопною — її люди повинні бути не лише найкращими в бою, а й мати відповідний вигляд, тож обладунки гвардійців

важили чимало. Так, цей самозакоханий негідник, який спіймав мене на крадіжці заліза, швидко здолав би мене на тренувальному майданчику. Та ми були не там, а в Центрі, й настав час розплати. А той бідолаха був закутий у церемоніальну броню і не міг бігти — вся ця металева розкіш тягнула його додолу.

Він не міг навіть швидко йти.

І вже точно, чорт забирай, не міг лазити.

Я мчала до східної стіни — руки й ноги працювали так швидко, як дозволяло стомлене тіло. Стрибок — і удар об крихкий піщаник, здалося мені, вибив із легень усе повітря.

Ой-ой-ой! Здавалося, що Елрой схопив у кузні кувалду й зацідив мені в сонячне сплетіння. Я не наважувалася навіть думати про синці, з якими прокинуся зранку, — якщо, звісно, взагалі прокинуся. Часу думати не було. Я встромила пальці у вузьку шпарину між важкими піщаними блоками, зціпила зуби й почала підтягуватися. Ноги ковзали в пошуках опори. Знайшла. Але моя права рука...

Ох, ця проклята богами рукавичка!

Яка жахлива конструкція!

Золото дзенькнуло, звук металу залунав сиреною, коли я вдарила рукавицею об стіну, намагаючись знайти хоч якийсь виступ, аби підтягнутися. Мої пальці — спритні, тонкі, створені для того, щоб відкривати замки, розблоковувати вікна чи розтріпувати густе волосся Гейдена, — не врятували б мене, якби я не могла зігнути зап'ястя. А я не могла.

Чорт.

Якщо я хочу вижити, треба позбутися рукавички. Але це був абсурд. Трофей важив майже два кілограми. Два кілограми металу. Я не могла викинути його. Це була не просто частина вкраденої броні. Це освіта для мого брата. Три роки їжі. Квитки із Зільварена на південь, де вітри розплати, що овійували сухі пагорби, були на двадцять градусів прохолоднішими, ніж тут, у Срібному місті. У нас навіть залишаться гроші на маленький будиночок, якщо захочемо цього. Нічого особливого — просто прихисток

від дощу. Те, що я могла б залишити Гейдену, коли — а не якщо — гвардійці врешті-решт мене наздоженуть.

Ні, скинути цю рукавичку означало втратити щось значно цінніше за моє життя — надію. А я не збиралася здаватися, радше вирвала б собі руку з плечового суглоба.

Отже, я взялася до справи.

— Не будь дурною, дівко! — заволав гвардієць. — Ти впадеш, перш ніж подолаєш навіть половину шляху!

Якщо охоронець повернеться до казарми без рукавички, наслідки для нього не забаряться. Я не знала, якими вони будуть, але точно не з приємних. Йому могли відрізати руки й закопати по шию в пісок, щоб негідник запікся під сонцем розплати, але мені до того байдуже. Я поверталася додому.

Біль бринів, ніби натягнутий вогненний канат, від кінчиків пальців до плеча, коли я підтягувалася вгору, розмахуючи ногами и ледь не зриваючись. Я націлилася на зношену, але нібито стабільну зовні ділянку каменю. Звісно, наскільки це було можливо у Зільварені. Вже тисячі років вітер гриз місто, сточуючи його. Дай йому вдосталь часу — і він пожере тут усе.

Піщаник був підступний. Стіни міських будівель на вигляд міцні, але це враження оманливе. Один сильний удар міг зруйнувати весь будинок, і таке вже траплялося. Я була не дуже важкою, та це не мало значення. Ризикуючи життям і кінцівками, я притискала всім тілом до хиткої кам'яної кладки. Мій шлунок опустився вниз, поки я летіла в повітрі, і завмер, стиснувся у грудочку, коли мене вдарило об стіну. У жилах пульсував адреналін. Я зрозуміла, що сталися три дива.

Перше: стіна витримала.

Друге: я схопила ідеальну опору лівою рукою.

Третє: моє плече не вискочило з суглоба.

Опора. Опора. Опо...

ЧОРТ!

Серце застрягло в горлі, коли підошва лівого чобота ковзнула по стіні, змусивши все тіло хитнутися вбік.

Тишу внизу порушило здивоване жіноче зітхання. Виявляється, у мене таки були глядачі.

Я не наважилася поглянути додолю.

Мені потрібна була мить, щоб заспокоїтись, і кілька приглушених проклять, перш ніж я знову наважилася дихати.

— Дівко, ти себе вб'єш! — закричав гвардієць.

— Можливо. А якщо ні? — гаркнула я у відповідь.

— Ти однаково марно граєшся! У цьому місті не знайдеться жодного дурня, який купить украдений шматок броні.

— Та годі, я знаю кількох таких!

Насправді не знала. У Зільварені, хоч би яким голодним і відчайдушним було життя, ніхто не наважився б торгувати чимось таким небезпечним, як ця рукавичка. Але це не мало значення. Я не збиралася її продавати.

— Я більше не переслідуватиму тебе! Даю слово!

— Кинь рукавичку — і ми розійдемося!

З моїх грудей вирвався сміх. А ще кажуть, що гвардійці позбавлені почуття гумору! Цей був справжнім бісовим коміком.

Ще один стрибок. Ще один різкий вибух болю. Я планувала траєкторію так точно, як дозволяли обставини, щоразу цілячись у найменш пошкоджену частину стіни. Нарешті, діставшись достатньої висоти над вулицями Центру, дозволила собі короткий перепочинок. Чи не випущу я рукавичку, якщо спробую перевдягти її на другу руку? Чи змогла б я чіплятися за стіну слабшою рукою, поки виконуватиму цей маневр? Занадто багато змінних, щоб усе обрахувати, і занадто мало для цього часу.

— Як ти збираєшся спускатися з іншого боку, крихітко? — вигукнув гвардієць.

Крихітка? Ха! Зухвалий виродок. Його голос став тихішим. Я вже була за п'ятнадцять метрів від землі. Доволі високо, щоб бачити верх стіни та щоб холодний піт виступив на спині, коли я поглянула вниз.

Гвардієць мав рацію. Спускатися буде так само небезпечно, як і дертися на стіну, але цей хлопчик для биття у війську безсмертної королеви народився в хорошій родині. Його батьки не зачиняли двері на ніч. Він виріс у Центрі й навіть не уявляв, що можна дертися по стінах, які захищали його

від невдячної інфікованої наволочі з протилежного боку. А я прожила половину життя, бігаючи по цих стінах, пробираючись з одного кварталу до іншого, шукаючи способи потрапляти туди, де мені точно не місце.

Я була майстром цієї справи.

Ба більше, мені це подобалося.

Останній ривок — і я менш ніж за дві хвилини завершила підйом. Обладунки дзенькнули, врившись у крихітний дюнний насип на верхівці стіни. Коли я підтягнулася через край, піщинки кварцу завібрували, піднявшись на міліметр над піщаником, і раптом золото почало оживати.

Я затамувала подих, завмерши від несподіванки.

Ні. Не тут. Не зараз...

Коли я підвелася, щоб сісти на стіну, метал також завібрував, подаючи ознаки життя. Піщинки кварцу здіймалися дедалі вище, вище, вище.

Вона нас бачить.

Вона нас відчуває.

Вона нас бачить.

Вона нас відчуває.

Вона...

Я різко опустила долоню на броню, і вона миттю завмерла. Мерехтливі піщинки також осіли в дюну.

— Я знайду тебе, дівчисько! Присягаюся! Залиш цю рукавицю або отримаєш ворога на все життя!

Нарешті це сталося: у воланні гвардійця з'явилися нотки паніки. Ще б пак, він усвідомив ситуацію. Я не збиралася падати й розбиватися. І тим більше не збиралася позбуватися броні, яку він з огидою кинув на землю, усвідомивши, що торкнувся чумної пацючки.

Я вислизнула з його рук, і він нічого не міг із цим вдіяти — лише вигукувати погрози примарі в небі.

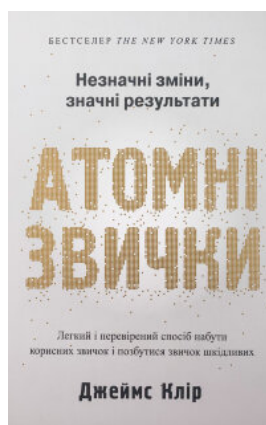
Я вже була далеко. Ідіот унизу не стане першим ворогом, якого я набула серед людей Мадри, але я не витрачатиму на нього жодної хвилини. Мене більше хвилювали ті неймовірні речі, які я збиралася викувати зі свого трофея.

Але спершу я маю його переплавити.

Рекомендована література

Тобі боляче?

Атомні звички. Легкий і перевірений спосіб набути корисних звичок і позбутися звичок шкідливих

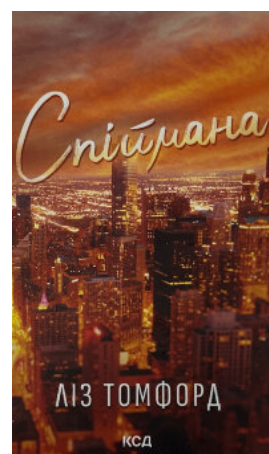
Колекція омели

Кохати Джейсона Торна

Двір шипів і троянд

Спіймана. Місто вітрів. Книга 3

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ